

Ինչ մո'ր եկեր, քոյր հոգնածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

*Մեկնություններ, 2016թ.
N 8(81)*

ԲԱՐԻ ԼՈՐԻ

Հուլիս 1999թ. Նախաբան

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մկադեմիք, 2016թ., №8 (84)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նրայր Ամիրբեկյան Շփոթված դասախոսը.....	1
Նրահայր Ամիրբեկյան Դաջվածքների մասին.....	4
Չորս վկայություն Աստծու մասին.....	5
Երբ Աստված լռում է.....	7
Նա հանում մեզ կանի անհնարինը.....	9
Մանրապարումներ.....	10
Վկայություններ.....	14
Սրբի խորքից խոսք Աստծու հետ.....	16

Միքելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշիվ կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ՇՓՈԹՎԱԾ ԴԱՍԱԽՈՍԸ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Եկեք տեսնենք, թե մենք ինչպես ենք ապրում: Մենք գանձը կրում ենք հողե անոթների մեջ, որպեսզի գործության առավելությունը Աստծուց լինի: Բայց չէ՞ որ այդ գործության առավելությունը կարող է և մեզնից լինել: Երբ մենք մեր առօրյայի մեջ չենք զգում հողի արտահայտությունը, մեզ թվում է, թե մենք արդեն ամբողջությամբ սուրբ ենք: Ես մի անգամ խոսում էի մի եղբոր հետ, որը շատ չարություն էր արել և եղբայրների կողմից պատժվել էր: Ես նրան հարցնում էի, թե ինքն ինչ հարաբերություններ ունի հպարտության հետ: Նա կարծես վիրավորված պատասխանում էր, որ ինքը ոչ մի գործ չունի հպարտության հետ, որ իրեն Սուրբ Հոգին է առաջնորդում, ինքն առանց Սուրբ Հոգու ոչ մի գործ չի անում: Երբ ես հարցրի, թե որքան ժամանակ է այդպես, նա պատասխանեց, թե՝ արդեն տասը տարուց ավելի:

Մի րեկներ, ամեն բան շատ պարզ է. նա չի հասկանում Ավետարանը, նա չի հասկանում, որ մենք գանձը կրում ենք հողե անոթների մեջ, նա չի նկատում իր հպարտության արտահայտությունները, նա կույր է՝ հոգևոր

կույր: Իսկ երբ մարդը կուրանում է, նրա հպարտությունը կարող է խորանալ, և նա կարող է հասնել մի այնպիսի վիճակի, որ մերժի Աստծուն և այդ մասին ինքը տեղյակ չլինի: Այս վտանգը կա: Իսկ խոնարհ լինելը շատ դժվար է: Սա Սուրբ Հոգու հայտնությունն է, որ մարդը կարող է լինել խոնարհ: Ես միշտ մտածում էի, թե ով է խոնարհ մարդ: Մարդ կա, որ գլուխը կախ է ման գալիս, եթե նույնիսկ վեճ լինի, նա կարող է չմասնակցել: Արդյոք նա խոնարհ է: Իսկ առանց խոնարհության հնարավոր է, որ Աստված մեզ շնորհք տա: Ո՛չ, Սուրբ Գրքում գրված է, որ Աստված ամբարտավաններին հակառակ է կենում, իսկ խոնարհներին շնորհք է տալիս: Իսկ ինչպե՞ս է հնարավոր, որ մարդը խոնարհվի: Երբ որ մարդն զգում է իր ստրկությունը, նա միայն այդ պահին է խոնարհվում, իսկ մնացած խոնարհությունները մարմնավոր են, մարդկային շունչ են, դրանք իրական չեն, որովհետև մարդը հավատացած է, որ ինքը կատարյալ է, իսկ եթե նույնիսկ որոշ թերություններ ունի, ապա կվերացնի: Մինչև մարդն իր հոգու խորքում իրեն չի տեսնում

Սեպտեմբեր, 2016թ., N 8 (81)

մեղավորների գլուխ և գերի ու ստրուկ, չի խոնարհվում: Նա ասում է, որ ինքը կարող է այդ բոլոր պատվիրանները պահել, կամ գոնե մեծ մասը և դրանով էլ կանգնել Աստծու առաջ: Նշանակում է, որ խոնարհությունը գալիս է այն ժամանակ, երբ մարդը ճանաչում է իր մեղքի բնությունը, երբ զգում է իր հպարտության շունչը, երբ զգում է իր սրտի ամեն մի թրթիռը, թե որտեղ ինչպես հոգևորի անվան տակ ցանկացավ երևալ և դրանով ապրել, երբ որ մարդու հոգևոր տեսողությունը բացվում է, և նա այդ ամենն իր ներսից վեր է հանում ու խոստովանում է: Եվ այդ ժամանակ մարդու մոտ առաջանում է ահ ու դող: Երբ մենք շնորհք ենք քարոզում, դա չի նշանակում, որ դուք պետք է հանգիստ ձեզ համար քնեք, և Հիսուսն էլ ձեզ պետք է արթնացնի ու ներողություն խնդրելով հրավիրի դրախտ: Դա այդպես չէ: Հողի արտահայտությունը կա ամեն օր, և մենք՝ կենդանիներս, ամեն օր մեր անձը մահվան պիտի մատնենք, ամեն օր պետք է ճանաչենք, թե մեր հպարտությունը որտեղ երևաց, որտեղ արտահայտվեց, և ամեն օր մենք պետք է գանք Աստծու առաջ, մեղա գանք ու խոստովանենք, որ մեր աղոթքը չի ստացվում Նրա ներկայության պակասի պատճառով, որ ա՛յս, ա՛յս և ա՛յս պահերին իմ մեջ արտահայտվեց ոչ թե Քո բնությունը, այլ հողը, և ահ ու դողով ներողություն խնդ-

րենք Նրանից:

Սիրելիներ՛, վերջացնելով իմ խոսքը՝ ես ուզում եմ ասել, որ երբ մարդն զգում է իր հպարտության ահավոր շունչը, երբ նա ճանաչում է իր բուն մեղքը, որ՝ կյանքը Հիսուսի մեջ չի տեսնում, այլ տեսնում է իր փառքի մեջ, այդ ժամանակ նա սարսափում է, զգում է իր ստրկությունը, և այդտեղ դադարում է մարդու վստահությունն իր մարմնի վրա, նա այդտեղ թլալատվում է և, գալով Տիրոջ առաջ, խնդրում է Տիրոջը, որպեսզի Նա ազատի իրեն այդ խղճալի վիճակից: Այս խորհուրդը կատարվեց նաև Աբրահամի հետ: Գրված է, որ երբ մարմինը մեռավ, խոստումը կատարվեց: Աստված Աբրահամին խոստում էր տվել, որ նա զավակ կունենա: Բայց այդ խոստումը կատարվեց այն ժամանակ, երբ Աբրահամի մարմինը բացարձակ անընդունակ էր որդեծնության համար: Իսկ ինչո՞ւ հենց այդ ժամանակ կատարվեց, ինչո՞ւ դա չկատարվեց այն ժամանակ, երբ նա ավելի երիտասարդ էր: Որովհետև Աբրահամը դեռ մտածում էր մարդկային մի հնարքով հասնել խոստմանը: Իսկ նրա կինը առավել ևս, համաձայնեց, որ իր ամուսինը Հագարից երեխա ունենա: Այսինքն՝ նրանք դեռ մարդկային հնարքներ էին ուզում օգտագործել, որպեսզի խոստումը կատարվեր: Բայց խոստումը կատարվեց այն ժամանակ,

երբ մարմինը մեռավ: Մենք էլ, երբ զգում ենք մեր հպարտության ահավոր շունչը, մեր մարմնի մեջ բնակվող մեղքի բնությունը, զգում ենք մեր բացարձակ ստրկությունը նրա հանդեպ, այդ ժամանակ նոր միայն խոնարհվում ենք և կարիքն ենք ունենում Հիսուսի՝ որպես Փրկչի: Իսկ մինչ այդ դեռ մտածում էինք, որ հենց մենք էլ մեզ կփրկենք, քանի որ չունեինք մեղքի գիտակցություն, չունեինք Սուրբ Հոգու հանդիմանություն և չէինք ճանաչում մեր էությունը, որպեսզի հասկանայինք, որ մեր հպարտությունով մենք չենք կարող փրկվել:

Սիրելիներ, Սուրբ Գրքում գրված է, որ ծառայի որդին խոստմունքի որդու հետ բաժին չի ունենալու: Եկե՛ք մենք մեր հոգեբանությունից դուրս հանենք Հազարին և Իսմայելին՝ ծառայի որդուն:

Պողոս առաքյալն ասում է, որ աստվածային բնության ներկայությունը, Աստծու ներկայությունը, Աստծու սիրո արտահայտությունը խոստում է, ձրի պարզ ամեն ուզողին: Եվ եկե՛ք մենք խնդրենք Տիրոջը և ասենք, որ իսկապես այդ սարսափելի գազանի հետ մենք չենք կարող կռվել, և միայն Աստծու ձրի պարզեր հավատքով ընդունելուց հետո այդ պարզեր, բնակվելով մեր մեջ, ազատում է մեզ մեղքի բնությունից և կանգնեցնում Աստծու առաջ: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

Ինչ պապերից ու կարդինալներից առավել վախեցնում է այն, ինչ իմ սրտի ներսում է:

Մեղավոր կարող ես լինել, ընդ որում՝ շատ մեղքեր ունենալ: Բայց առավել շատ թող լինի քո հավատքը և ուրախությունը Քրիստոսի մեջ:

Այն, ինչից կառչում է քո սիրտը ու ինչին վստահում է, նա էլ քո իրական «աստվածն» է:

Աստվածաշունչը կենդանի է: Այն խոսում է ինչ հեղինակ: Այն ունի ուրբեր, վազում է ինչ հեղինակ: Այն ունի ձեռքեր, պահում է ինչ:

Մարտին Լյութեր

ԴԱԶՎԱԾՔՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Սիրելիներ, այսօր սատանայի ազդեցությունն ու աշխարհի շունչը գնալով ավելի է զորանում, ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում ԲԹԵԱ.2:7-ում. «...անօրենության խորհուրդը հիմնկույան է կգորանայ...»: Այսօր շատերը, հատկապես երիտասարդները, իրենց մարմնի վրա դաջվածքներ են անում, տարբեր նկարներ են նկարում՝ խաբվելով սատանայից, իբր թե դա «առավելություն» է ու ինքնատիպության արտահայտություն:

Տառու կամ պարզապես դաջվածք լատիներենից թարգմանաբար նշանակում է «ոգու պատկեր»: Մարմնի վրա դաջվածքներ անելը եկել է հին հեթանոսական սովորություններից, ծեսերից: Հեթանոսներն, իրենց մարմնի վրա տարբեր պատկերներ դաջելով, փորձել են նման ձևով երկրպագել իրենց կուռքերին: Ցավոք, այսօր դաջվածքներ անելը տարածվել է նաև Հայաստանում: Դաջվածքներ անելը ոչ միայն խախտում է Աստծու պատվիրանը, այլ նաև վտանգավոր է առողջության համար: Վաշինգտոնի համալսարանի գիտնականները պար-

զել են, որ դաջվածք ունեցողները կարող են հիվանդանալ 22 տեսակի հիվանդություններով:

Սիրելիներ, հորդորում ենք ձեզ, որ չընդունեք սատանայի այդ խայծը և ձեզ վրա դաջվածքներ չանեք, հակառակ դեպքում, խախտելով Աստծու պատվիրանները, կընկնեք անեծքի տակ: Աստվածաշունչը Գևուսիների գրքում խստիվ արգելում է այդ բանը. «Մահացած որեւէ մէկի յիշատակի համար ձեր մարմնի վրայ կտրուածքներ մի՛ արեք: Ձեր մարմնի վրայ դաջուածքներ մի՛ արեք» (Գևուսիս 19:28):

Հրահայր Ամիրբեկյան

ՉՈՐՍ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ ԱՍՏԾՈՒ ՄԱՍԻՆ

«Աստված լույս է, ու Անոր մեջ բնավ խավար չկա»:
Ա Հովհ. 1:5

Լույսը հաղթում է խավարին, քանզի լույսի առկայության դեպքում խավարը ցրվում է: Որքան մեծ է լույսի աղբյուրը, այնքան արագ է ցրվում խավարը: Մեղքի խավարից ազատագրվելու համար անհրաժեշտ է հավատով ընդունել և մեր սրտերի մեջ հրավիրել Աստծու Որդուն՝ Հիսուս Քրիստոսին: Քրիստոսն ասաց. «Ես եմ աշխարհի լույսը, ան, որ իմ երևես կուգա, խավարի մեջ պիտի չքայն, հապա կենաց լույսը պիտի ունենա» **Հովհ. 8:12**:

Քրիստոսն է ճշմարիտ լույսը, որ լուսավորում է աշխարհ եկող ամեն մարդու:

Ահա չորս վկայություններ Աստծու մասին:

1. Աստծու արարչագործությունը արտահայտում է Աստծու գերիմաստությունը:

Ո՞վ է արարել հրաշալի բուսական, կենդանական աշխարհն ու մարդուն: Ավետարանն ասում է. «Քանզի աներևույթ բաները աշխարհի սկիզբեն սրեղծվածներովը կիմացվին, կրեսնվին, այսինքն իր մշրնջենավոր գործությունն ու աստվածությունը, որպեսզի անպարասխան մնան» **Հռոմ. 1:20**:

«Վասնզի անով ամեն բան սրեղծվեցավ, ինչ որ երկինքն է ու ինչ որ երկրի վրա կա» **Կող. 1:16**:

2. Մարդու խիղճը՝ Աստծու սպասավորն է մարդու մեջ:

Ամեն մարդու մեջ երկու ձայն կա: Մեկն արդարացնում է նրան՝ վատ արարքներ գործելիս և մեղքի է մղում, իսկ մյուսը դատապարտում է վատ արարքներն ու հետ պահում մեղքից: Մարդը լսում է այս ձայներից մեկն ու մեկը: Առաջին ձայնը, մարդու բանա-

Սեպտեմբեր, 2016թ., N 8 (81)

կանության միջոցով, բխում է սատանայի ոգուց և արդարացնում է մեղքերը: Երկրորդ ձայնը Աստծու կողմից տրված խիղճն է, որը, մարդու բանականության վրա հիմնվելով, հեռու է պահում նրան մեղքից: Ավետարանն ասում է. «*Օրենքին գործը իրենց սրտին մեջ գրված կցուցնեն իրենց խղճմասնքին վկայությունովը և իրենց խորհուրդներուն իրար հանդիմանելովը կամ իրարու իրավունք տալովը*» **Հռոմ. 2:15**: «...բայց պիղծերուն ու անհավասարներուն բան մը մաքուր չէ, հապա անոնց միտքն ալ, խղճմասնքն ալ պղծված են» **Տիմ. 1:15**:

3. Աստծու Խոսքը: Այն բոլորին քարոզում է Արարչի մասին:

Աստվածաշունչն ու Նոր Կտակարանը տպագրված են համարյա բոլոր լեզուներով, որոնցով խոսում են մարդիկ: Նրա հետ համաշխարհային պատմության ոչ մի գիրք համեմատվել չի կարող: Նրա դեմ դուրս են եկել հզոր երկրների տիրակալներ: Այն բազմաթիվ անգամներ հետապնդվել է: Սպանվել են մարդիկ, ովքեր կարդացել և տարածել են այն: Այժմ այս գիրքն ունեն երկրագնդի վրա ապրող գրեթե բոլոր մարդիկ՝ մայրենի լեզվով տպագրված: Քրիստոսն ասաց. «*Երկինք ու երկիր պիտի անցնին, բայց Իմ խոսքերս բնավ պիտի չանցնին*» **Մատթ. 24:35**:

4. Աստծու Որդին՝ Հիսուս Քրիստոսը, Ով մարմնով հայտնվեց:

Հիսուս Քրիստոսը վկայեց Իր Հոր՝ Աստծու մասին՝ ասելով. «...*Ես Հօրմէս իշխանութիւն առի*» **Հայտն. 2:28**: «*Ես Քու խօսքդ անոնց տուի*» **Հովհ. 17:14**: Հիսուս Քրիստոսն իշխանություն ունի մեղքերը ներելու ու մարդկանց սրտերը մաքրելու: Նա իշխանություն ունի ոչ միայն մեղքերը ներելու, այլև մեղավոր մարդու կյանքը փոխելու: Այսօր մեր շրջապատում կան շատ վկաներ՝ թմրամուլներ, ակոհողամուլներ, ծխողներ, որոնց կյանքը փոխել է Հիսուսը: Նրանք կենդանի վկաներն են այն բանի, որ Հիսուսը ներում է մեղքերը և փոխում մարդուն: Քրիստոսն ասաց. «*Եկե՛ք Ինչ մոտ, ես չեմ դուրս չեմ անի*»: Եկե՛ք Քրիստոսին, Նա իր լույսով կմտնի ձեր կյանքի մեջ, և մեղավոր կյանքի խավարը կցրվի: «*Անոր հետք բարեկամ եղիր ու խաղաղություն ունեցիր*» **Հոբ. 22:21**:

Նա ցանկանում է փոխել քո կյանքը, քո բոլոր մեղքերը ներել ու քեզ համար լույս լինել՝ լուսավորելու և ուղղելու համար դեպի երկինք տանող քո ճանապարհը: Եթե դու այսօր չգաս Նրա մոտ, իմացիր, կգնաս դեպի խավարն ու մութը: Ի՞նչ ես ընտրում դու այսօր՝ լո՞ւյսը, թե՞ խավարը: Կյա՞նքը, թե՞ մահը:

ԵՐԲ ԱՍՏՎԱԾ ԼՌՈՒՄ Է

*«Այս բաներն արհր ու Ես լռեցի. կարծեցիր, թե Ես
բոլորովին քեզի կնմանիմ, բայց քեզ պիտի հանդիմանեմ
ու քու աչքերիդ առջև պիտի դնեմ քո մեղքերը»:*

Սաղմոս 50:21

Հավատացյալներից մեկը փողը
շատ սիրեց, և այն նրա համար
կուռք դարձավ: Յանկությունը նրան
այնքան էր գրավել, որ նա գողանում
էր նույնիսկ եկեղեցու գանձանակից:
Դուք երևի գլխի ընկաք, որ խոսքը
Հուդա Իսկարիովտացու մասին է:
Նա ինչի՞ն էր հուսացել, որ շարու-
նակաբար կատարում էր այդ զգվելի
մեղքը:

Հնարավոր է՝ Հիսուսի լռությունը և
բարյացկամությունը Հուդային միտք
էին ներշնչել այն մասին, որ կա՛մ
Աստված ոչինչ չգիտի իր հանցանք-
ների մասին, կա՛մ էլ դրանց նշա-
նակություն չի տալիս:

Ջոզումով Տիրոջ առաջ չբերած
մեղքը մենակ չի մնում, այլ ձնագնդի
նման մեծանում է այլևայլ մեղքերի
հաշվին: Օրինակ՝ այդպես Հուդան
հասավ մինչև Հիսուսի դավաճա-
նությանը:

Նա այնքան էր տարվել գողու-
թյամբ, որ չընդունեց Տիրոջ կողմից
բազում անգամներ իրեն ուղղված

փրկության ձեռքը:

«Ընկեր, ինչու՞ համար եկար», -
հարցրեց Հիսուսն Իր մատնիչին՝
տալով նրան զոջման վերջին հնա-
րավորությունը (Մատթ. 26:50): Բայց
երևի Հուդան, մեղքից կուրացած,
առաջվա պես մտքում փայփայում էր
այն միտքը, որ եթե Ուսուցիչն իր
մեղքերի մասին ոչինչ չի ասում,
ուրեմն ամեն ինչ կարգին է: Հնա-
րավոր է, որ ինքն այնքան էլ ճիշտ չի
վարվում, բայց չէ՞ որ ընդամենը
մարդ է և կարող է սխալվել... դրա
փոխարեն ինքն այժմ ունի բավա-
կանին՝ գումար՝ իր կյանքի հոգսերը
հոգալու համար:

Երևի այդպես էր մտածում նաև
Աքարը (Հեսու 7 գլ.), որ հափշտակել
էր ոսկի, արծաթ և թանկագին հան-
դերձներ: Կարևորը՝ ոչ ոք չիմանա:
Աստված, Իր ողորմության համե-
մատ, Աքարին ժամանակ տվեց, որ
իր սխալն ուղղի: Սակայն նրա
սիրտը կապված էր այդ մեղքի հետ,
դրա համար էլ մեռավ:

Սեպտեմբեր, 2016թ., N 8 (81)

Մարդկանց հաճախ թվում է, որ եթե Աստված լռում է, ուրեմն ամեն ինչ այնքան էլ վատ չէ, և դրանով էլ լռեցնում են իրենց խղճմտանքը: Աստծու Խոսքն ասում է. «Քանի չար արարքին դեմ տրուած վճիռը շուտով չի գործադրուիր, մարդոց որդիներուն սիրտը չարիք ընելու փափաքով լեցուած է իրենց մէջ» (Ժողովող 8:11):

Իմ զարմիկը մանուկ հասակում հաճախում էր եկեղեցի, մասնակցում էր մանկական հավաքույթների: Բայց մեծանալուց հետո նախընտրեց աշխարհի հաճույքները: Երբեմն հիշեցնում են նրան անտեսված հավերժական արժեքների մասին: Նա ինձ լավ է վերաբերվում և կոպիտ պատասխան չի տալիս, բայց նրան թվում է, որ եթե Աստված լռում է, անհանգստանալու առիթ չկա, չէ՞ որ Նա չի խանգարում իրեն ընթանալ մեղքի ճանապարհով. «...կարծեցիր թե Ես էլ քեզ նման եմ...»:

Այո՛, երբեմն շատերին թվում է, թե Աստված լռում է, բայց դա այդպես չէ: Դեպի մահը գնացող մեղավորին կարեկցելով՝ երբեմն Նա խոսում է զանազան հանգամանքների ու դժվարությունների միջոցով: Աստծու լռությունը խոսում է Նրա երկայնամտության մասին. «Եվ մեր Տիրոջ երկայնամտությունը փրկություն համարեցէք...» (Բ Պետ. 3:15):

Վերջերս ինձ զանգահարեց մեր

հոգևոր քույրերից մեկը և լացակումած պատմեց, որ իր զարմիկը, որին ինքը բազմիցս վկայել էր Տիրոջ մասին, բարձր տեղից ընկել է և այժմ վերակենդանացման բաժնում է: Խնդրում էր միաբան աղոթենք, որ Աստված նրան զղջում տա: Հնարավոր է՝ այդ երիտասարդին նույնպես թվում էր, որ եթե Աստված լռում է, ուրեմն ամեն ինչ կարգին է: Բայց գալիս է պահը, և Աստված խոսում է. «...կհանդիմանեմ քեզ և քո աչքի առաջին կդնեմ քո մեղքերը» (Սաղմ. 50:21):

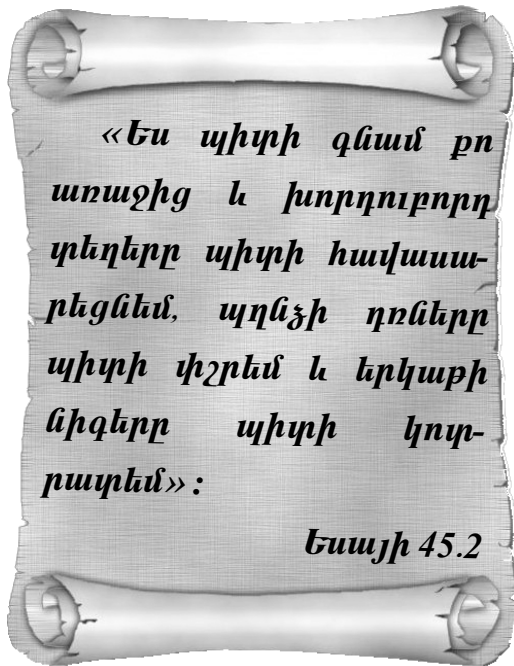
Ցանկալի է, որ բոլոր նրանց համար, ովքեր վաղուց ծածկում են իրենց մեղքերը, ուշ չլինի զղջման համար: Երբ Աքարն արդեն ծածկվելու հնարավորություն չունեի, ստիպված խոստովանեց. «...ես Տիրոջ առաջ մեղք գործեցի...» (Հեսու 7:20):

Խղճմտանքի ցավից ստիպված՝ Հուդա Իսկարիոփտացին վերադարձրեց դավաճանության գումարը և գնաց կախվեց (Մատթ. 27:3-5): Հավերժության մեջ մեղավորներից շատ շատերն իրենց կդատապարտեն, սակայն զղջման համար արդեն շատ ուշ կլինի:

«Միտք արեք այս, ով Աստծուն մոռացողներ, չըլլա որ Ես պատառեմ, և ազատող մըն ալ չգտնուի» (Սաղմ. 50:22):

«Նաշի դնի», 2150, 14.11.2009թ.

ՆԱ ՀԱՆՈՒՆ ՄԵՉ ԿԱՆԻ ԱՆՀՆԱՐԻՆԸ

Այս խոսքը նախատեսված էին Այդուրոսի համար, բայց այն միշտ կմնա մեծագույն ժառանգություն Տիրոջ բոլոր ծառայողների համար: Միայն թե հավատքով առաջ շարժվենք, և Նա մեր առջևից կհավասարեցնի խորհուրդդ ճանապարհը, մարդկային խորամանկության և սատանայական նենգության խոչընդոտներն ու թեքությունները կհավասարեցնի մեզ համար, և մեզ անհրաժեշտ չի լինի հետևել նրանց մոլորություններին:

Պղնձե դռները Տերը կփշրի, նաև կկոտրատի երկաթե նիզերը, որոնցով ամրացնում և փակում են այդ

դռները: Դրանք բացելու համար մեզ հարկավոր չեն ո՛չ հատուկ մեքենաներ, ո՛չ տանկեր: Տերը հանուն մեզ կանի անհնարինը, և Նրա կամքով կկատարվի անսպասելին:

Միայն թե չլինենք վախկոտներ և երկչոտներ: Եկեք գնանք մեր հավատքի ճանապարհով՝ պատասխանատվությամբ լցված, քանզի Տերն ասել է. «Ես կգնամ քո առջևից»: Մեր գործը չէ՝ ինչպես, ինչու...: Մեր գործն է որոշել և առաջ գնալ: Դա Աստծու գործն է, և Նա մեզ կդարձնի ունակ այն անելու համար և կհեռացնի բոլոր խոչընդոտները:

Արդյոք Նա չի՞ ասել իր ժամանակին. «Պղնձի դռները պիտի փշրեմ»: Էլ ի՞նչը կարող է խոչընդոտել Նրա մտադրություններին և քանդել Նրա որոշումները:

Աստծուն ծառայողի համար բացված են օգնության անսահմանափակ աղբյուրներ: Հավատացյալների համար ճանապարհը բաց է: Այն բաց է անգամ այն դեպքում, եթե նրանք զրկված են մարդկային օգնությունից: Երբ Տերն ասում է. «Ուզում եմ», ուրեմն՝ մենք չպետք է կասկածենք:

Չարիկ Մպերջեն

Սեպտեմբեր, 2016թ., N 8 (81)

ՈՒՍՈՒՑՉԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴԸ

Աշակերտն ասաց ուսուցչին.

- Դու այնքան իմաստուն ես. միշտ լավ տրամադրություն ունես, երբեք չես բարկանում: Օգնի՛ր, որ ես նույնպես այդպիսին լինեմ:

Ուսուցիչը համաձայնեց և աշակերտին խնդրեց բերել մի կարտոֆիլ և թափանցիկ տոպրակ:

- Եթե դու որևէ մեկի վրա բարկանաս և դիս պահես, - ասաց ուսուցիչը, - ապա կվերցնես այս կարտոֆիլը, մի կողմում կգրես քո անունը, իսկ մյուս կողմում՝ այն մարդուն, որի հետ գժտվել ես և կդնես այդ տոպրակի մեջ:

- Այսքանը և վե՞րջ:

- Ո՛չ, - ասաց ուսուցիչը, - դու պետք է միշտ այդ տոպրակը կրես քեզ հետ: Եվ ամեն անգամ, երբ որևէ մեկից նեղանաս, պետք է տոպրակի մեջ կարտոֆիլ գցես:

Աշակերտը համաձայնեց:

Անցավ որոշ ժամանակ: Աշակերտի տոպրակի մեջ ևս մի քանի կար-

տոֆիլ ավելացավ, և տոպրակը բավական ծանրացավ: Այն անընդհատ կրելը շատ անհարմար էր: Բացի դրանից, այն կարտոֆիլը, որը նա ամենասկզբում էր դրել, սկսել էր արդեն փտել, պատվել էր լարծուն ու զզվելի փառով: Որոշներն արդեն ծիլեր էին տվել և սկսել էին սուր տհաճ հոտ արձակել:

Աշակերտը եկավ ուսուցչի մոտ և ասաց.

- Սա այլևս հնարավոր չէ կրել: Նախ՝ տոպրակը շատ է ծանրացել, և երկրորդը՝ կարտոֆիլն սկսել է փչանալ: Մի ուրիշ բան առաջարկիր:

Սակայն ուսուցիչը պատասխանեց.

- Ճիշտ նույն բանն էլ կատարվում է քո հոգում: Երբ դու որևէ մեկի վրա բարկանում ես ու նեղանում, հոգումդ ծանր քար է առաջանում: Պարզապես դու դա անմիջապես չես նկատում: Այնուհետև քարն աստիճանաբար մեծանում է: Արարքները վերածվում են սովորության, սովորությունները՝ բնավորության, որը զարշառուտ արատներ է ծնում: Ես քեզ այդ ողջ ընթացքին կողքից հետևելու հնարավորություն տվեցի: Ամեն անգամ, երբ դու որոշես նեղանալ մեկից կամ, ընդհակառակը, նեղացնել որևէ մեկին, մտածի՛ր՝ արդյոք քեզ պե՞տք է այդ քարը:

ԶՈՀԱՍԵՂԱՆԸ

«...Եվ սեղանի վրայի կրակը չախտի հանգչի»
(Ղևտ. 6:12)

Նկարիչների մրցանակաբաշխություն էր: Մասնակիցներին հանձնարարված էր նկարել «մեռած եկեղեցի»: Ցուցադրված նկարներում հիմնականում պատկերված էին քանդված, խարխալված տաճարներ, կիսավեր, գորշ և մութ շենքեր: Նկարներից առանձնանում էր միայն մեկը, որտեղ պատկերված էր մի շքեղ տաճար՝ ճոխ ջահերով, ոսկեզօծ վարագույրներով, գեղեցիկ ու մեծ զոհասեղանով:

Շատերի հարցական հայացքներն ուղղված էին այդ նկարին:

- Պարո՛ն,- քիչ հեռու կանգնած նկարչին դիմեց ներկաներից մեկը,- խնդրում եմ, մեկնաբանե՛ք Ձեր նկարը:

- Սիրո՛վ,- պատասխանեց նկարիչը,- իսկապես տաճարը շատ գեղեցիկ է, բայց նայե՛ք զոհասեղանին:

Մարդկանց հայացքներն ուղղվեցին դեպի զոհասեղանը, որը պատված էր սարդոստայնով: Ամեն ինչ հասկանալի էր. մարել էր այն կրակը, որը պետք է միշտ վառ պահվեր զոհասեղանի վրա:

Ուստի, սիրելի՛ս, որքան էլ այսօր գեղեցիկ են գործերդ, որքան էլ բարեպաշտ ես, մեկ ակնթարթ նայի՛ր ներսը՝ սրտիդ զոհասեղանին: Արդյոք կրակ կա՞ այնտեղ: Որովհետև ասվում է. «...Եվ սեղանի վրայի կրակը չախտի հանգչի» (Ղևտ.6.12):

Սեպտեմբեր, 2016թ., N 8 (81)

* Ես չգիտեմ ճանապարհը, որով Աստված տրանում է Ինչ: Բայց ես շարունակ գիտեմ ինչ Առաջնորդողին:

* Ես այնքան շատ չեռքերում եմ ունեցել, սակայն այդ ամենը ես կորցրել եմ: Բայց ամենը, ինչ տվել եմ Աստծու չեռքերի մեջ, մինչ այժմ էլ ունեմ:

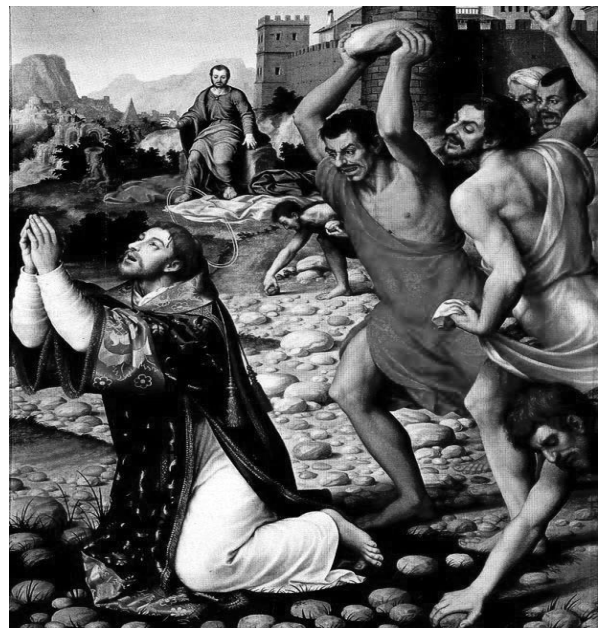
Մարտին Լյութեր

ՏԻՐՈՋԸ ՀԱՎԱՏԱՐԻՄ ՅԱՆ ՀՈՒՍԻ ՄԱՍԻՆ

Հայտնի ռեֆորմիստ Յան Հուսին մահապատժի ենթարկեցին 1415թ. հուլիսի 6-ին: Այդ օրը նրա ծննդյան օրն էր: Կոստանց քաղաքի տաճարի բակում դատավորը կարդաց Հուսի դատավճիռը. «Որպես անուղղելի հերետիկոս՝ զրկել նրան քահանայի պաշտոնից և հանձնել իշխանությունների ձեռքը»: Այդ դատավճիռից ազատվելու համար Հուսը պետք է ընդամենն ասեր՝ «Հրաժարվում եմ», և նրան կազատեին: Բայց Հուսն ասաց, որ պատրաստ է Ավետարանի քարոզչությունը վկայել իր մահով: Երբ նրան խարույկ բաժրացրին, բոցերի միջից լսվեց Հուսի երգի ձայնը. «Օհ, Հիսուս, ողորմություն արա ինձ»:

2000 տարիների ընթացքում անկեղծ հավատացող քրիստոնյաները բազմիցս են հալածվել, բայց և այդ ընթացքում նույնպես նրանք հավատարիմ են մնացել իրենց Տիրոջը:

Տիրոջը հավատարիմ մնալու մասին է պատմում նաև Աստծու ծառա Ստեփանոսի պատմությունը: Քահանայապետերը նրան քաղաքից դուրս հանելով՝ քարկոծեցին: «Եւ կը քարկոծէին Ստեփանոսը, որ աղօթք կ'ըներ ու կ'ըսէր. Տէր Յիսուս, ընդունէ իմ հոգիս: Ու ծունկի վրայ գալով քարձրածայն աղաղակեց, Տէր, այս մեղքը մի սեպեր ատոնց. և զայս ըսելով ննջեց» (Գործ.7:58-59):

Հավարքը կենդանի, հանդուգն համոզվածություն է Աստծու շնորհի հանդեպ, այնքան զորավոր, որ մարդը պարտապարհ է հազար անգամ իր կյանքը վրանդնել:

Մարտին Լյութեր

ԻՄԱՍՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՐԵՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Լ. Ն. Տոլստոյը մի պատմվածք ունի հարուստ վաճառականի մասին, որը երկու որդի ուներ: Ավագը հոր սիրելին է լինում, և հայրը որոշում է իր ողջ կարողությունը կտակել նրան: Մոր սիրտը ցավում է կրտսեր որդու համար, և նա ամուսնուն խնդրում է չհայտարարել որոշման մասին, մինչև որ հարստությունը կտակելու ժամանակը հասնի: Վաճառականը լսում է ու որդիներին չի հայտնում իր որոշման մասին:

Մի օր, երբ մայրը պատուհանի մոտ նստած լաց է լինում, մի ճամփորդ է անցնում ու հարցնում է, թե ինչու է նա արտասվում: Կինը պատասխանում է. «Ինչպե՞ս չարտասվեմ. երկու որդիներս էլ հավասարապես թանկ են ինձ համար, իսկ հայրը ցանկանում է ամբողջ ունեցվածքը մի որդուս կտակել, իսկ մյուսին ոչինչ չթողնել: Չգիտեմ՝ ի՞նչ անեմ»: Ճամփորդը պատասխանում է. «Քո վշտին օգնելը հեշտ է. գնա ու որդիներիդ հայտարարիր, որ ավագին բաժին կընկնի ողջ հարստությունը, իսկ կրտսերին՝ ոչինչ. և այդպիսով նրանք հավասարապես կուներեն»:

Կրտսեր որդին, հենց որ իմանում

է, որ իր հոր հարստությունից իրեն ոչինչ չի հասնելու, գնում է հեռավոր երկրներ, կրթություն ստանում, իսկ ավագն ապրում է հոր տանը և ոչինչ չանելով իր ժամանակն անցկացնում՝ իմանալով, որ հարուստ է լինելու: Հոր մահից հետո ավագ որդին ժառանգում է ողջ հարստությունը՝ ոչ մի գործի չտիրապետելով, շուտով վատնում է հոր ողջ հարստությունն ու աղքատանում: Իսկ կրտսերը փորձ, գիտելիք ու իմաստություն ունենալով՝ աշխատանք է գտնում ու հարստանում:

Երանելի է այն մարդը, ով գիտի իր իրական կարգավիճակը, քանզի միայն այդժամ նա կարող է ելք գտնել դժվար դրությունից: Սակայն ոչ երանի ծուլին, որը չգիտի, թե ով է ինքը և ինչ ունի. նա անշուշտ դժբախտության մեջ կհայտնվի:

«Իմաստություն ստացիր, հանճար ստացիր. մի մոռացիր և մի խտորիր իմ բերանի խոսքերից» (Առակաց 4.5-6):

Իրական իմաստությունը Աստծուց է. Նա է մարդուն տալիս «իմաստուն սիրտ՝ բարին ու չարը զանազանելու»: Հոգու համար իմաստությունը նույնն է, ինչ մարմնի համար առողջությունը:

ԻՄ ՈՂՆԱՇԱՐԸ ԼԻՈՎԻՆ ԲԺՇԿՎԱԾ Է (վկայություն)

Տարիներ առաջ ես ողնաշարի հետ կապված խնդիրներ ունեցա: Ամեն ինչ այնքան էր բարդացել, որ ես չէի կարողանում ո՛չ քայլել, ո՛չ նստել, ո՛չ պառկել, անգամ չէի կարողանում գդալը բերանիս հասցնել: Աննկարագրելի ցավերով ընկա հիվանդանոց, որտեղ երկու ժամը մեկ ինձ ուժեղ ցավագրկող էին ներարկում: Բժիշկները միակ ելքը տեսնում էին վիրահատության մեջ, ինչին ես համաձայնեցի, թեև վտանգ կար, որ այդ վիրահատության հետևանքը կարող էր կաթվածը լինել:

Վիրահատությունից մեկ օր առաջ ես որոշեցի գնալ ավետարանական եկեղեցի, ուր իմ կինն էր հաճախում: «Եթե Աստված կա, գուցե Նա կլսի՞ ինձ և Իր ողորմությունը կդրսևորի իմ կյանքում», - մտածում էի ես:

Մտնելով եկեղեցի՝ տեսա շատ մարդկանց, սակայն ոչ ոք ինձ չէր մոտենում: Ինձ թվաց, թե բոլորն զբաղված էին իրենց Աստծով, Ում ես ո՛չ տեսնում էի, ո՛չ էլ զգում:

Տխրությունը պատեց սիրտս: Ես ցանկանում էի վեր կենալ ու գնալ, քանի որ ցավերս էլ նորից սկսվել էին: Եվ հենց այդ պահին հանկարծ անսպասելիորեն հովիվը բեմից ասաց.

«Ով հիմա իր ողնաշարի մեջ ցավեր ունի, կարող է մոտենալ, մենք կաղոթենք նրա համար»:

Ես անմիջապես շրջվեցի ու մոտեցա հովիվին: Նա աղոթեց ինձ համար, սակայն ոչինչ տեղի չէր ունենում: Բայց երբ աղոթքի վերջում նա ասաց. «Հիսուս Քրիստոսի անունով: Ամեն», ես հանկարծ զգացի, թե ինչպես ինչոր մեկի ձեռքերն իմ ողներն իրենց տեղն են դնում, ինչպես են տեղադրվում միջոդնային սկավառակները: Ես թեքվեցի հետ, որպեսզի տեսնեմ, թե ո՞վ էր դա անում, բայց իմ հետևում ոչ ոք չկար: Ես մենակ էի կանգնած բեմի մոտ:

Սկսեցի դանդաղ ու զգուշությամբ շարժումներ անել: Ցավերն անհետացել էին: Երբ ես հասա իմ տեղը, մեջս վստահություն եկավ, որ ես բժշկված եմ: Եվ սկսեցի շարժումներ անել, որոնք նախկինում ընդհանրապես չէի կարողանում. ձեռքերի տարբեր շարժումներ, վարժություններ էի անում, բայց ցավ բոլորովին չէի զգում:

Ես լցվեցի ուրախությամբ և վստահությամբ, որ ցավը էլ երբեք չի վերադառնա:

Այդ օրվանից անցել է 11 տարի: Եվ այս տարիների ընթացքում ես

անգամ մեկ հաբ ցավազրկող չեմ
օգտագործել: Մոռացել եմ, թե ինչ
բան է ողնաշարի ցավը: Կարող եմ
բարձրացնել ցանկացած ծանրու-
թյուն և չզգալ ոչ մի ցավ: Փառք
Աստծուն, որ վերապրեցի կատարյալ
բժշկություն իմ Տեր ու Փրկիչ Հիսուս

Քրիստոսից:

Այժմ ես իմ ընտանիքի հետ հով-
վական ծառայության մեջ եմ, և մենք
օրհնված ենք՝ ծառայելով մեր ամե-
նակարող ու բազմողորմ Աստծուն:

Անապոլի Տրուկշին

ԱՍՏՎԱԾ ԼՍԵՑ ԻՆՉ ՎԿԱՅՈՒՄ Է ՆԱԽԿԻՆ աթեիստը

Ես երկար ժամանակ աթեիստ
եմ եղել: Ինքս էլ չեմ մտա-
բերում, թե երբ եմ հասցրել այդպիսին
դառնալ: Դա խիստ աննկատ եղավ,
կարող եմ ասել, որ շրջապատս ինձ
այդպիսին դարձրեց. ես մերժում էի
Աստծու գոյությունը:

Եվ մի շատ սովորական օր մտե-
րիմ ընկերս հայտնվեց հիվանդանո-
ցում: Բժիշկներն ապրելու որևէ հույս
չէին տալիս: Նա մեկ ոտքով այստեղ
էր, մյուս ոտքով՝ այն աշխարհում:

Հուսահատված կանգնել էի հի-
վանդանոցի նախասրահում, գլուխս
ափերիս մեջ առել և աղերսում էի.
«Աստված, եթե դու իսկապես կաս և
հիմա լսում ես ինձ, խնդրո՛ւմ եմ,
ների՛ր ինձ իմ անհավատության
համար, փրկի՛ր ընկերոջս կյանքը,
նա շատ թանկ մարդ է ինձ համար»:

Այդ կարճ աղոթքից հետո կարծես
մի անհասկանալի բան կատարվեց
ինձ հետ: Բայց նաև վախ կար
սրտումս. հանկարծ բժշկից չլսեմ
այն, ինչ ենթադրում եմ լսել: Սրտի

տրոփյունով սպասում էի բժշկի
հայտնվելուն: Եվ այսպես երեք ժամ,
որ տարիներ թվացին...

Եվ ահա, երեք ժամ հետո ժպիտը
դեմքին ինձ մոտեցավ բժիշկը և ա-
սաց մի բան, որը մինչև այժմ հնչում է
ականջներումս. «Նա բառացիորեն
կենդանացավ, մինչդեռ կենդանի
մնալու շանսեր գրեթե չկային»:

Այո՛, ես տղամարդ եմ, և տղա-
մարդուն հատուկ չէ հուզականությու-
նը, բայց այդ պահին չկարողացա
զսպել արցունքներս:

Աստված լսեց ինձ և փրկեց միակ
ընկերոջս, որին իմ եղբայրն էի հա-
մարում:

*Վկայում է memo.im
կայքի ընկերցողը*

Սեպտեմբեր, 2016թ., N 8 (81)

**ՍՐՏԻ ԽՈՐՔԵՐԻՑ ԽՈՍՔ
ԱՍՏԾՈՒ ՀԵՏ**

Իսկ ես ոչ միայն կանչում եմ նրան,
Այլ հաւատում եմ նրա մեծութեանն ամէնից առաջ.
Ոչ թէ զայիս եմ խնդրելու նրա պարգեւները ես,
Այլ նոյնիսկ իրեն, որ կենդանութիւնն է ճշմարտապէս,
Շնչառութիւնն իսկ, առանց որի չի՞ք շարժում եւ ընթացք:
Ոչ այնքան յոյսի հանգոյցով, որքան սիրոյ կապով եմ ես կապում
նրան.

Ու ոչ թէ փութի, այլ այն փութողի կարօտով եմ ես վառում
շարունակ:

Ոչ թէ փառքն է ինչ համար անշկայի,

Այլ փառաւորեալն է համբուրելի,

Ոչ թէ ապրելու կեանքի փափագով,

Այլ կենարարի յիշատակով եմ փոշորում ես միշտ:

Ոչ թէ վայելքի փարփանքով եմ ես հեծում ողբաշայն,

Այլ այն կազմողի տենչանքովն եմ խոր հառաչում արտանց:

Չեմ փնտրում հանգիստ, այլ աղաչում եմ երեսը տեսնել
Հանգստարարի:

Ոչ թէ հարսանքատան խնջոյքի, այլ փեսայի անշկութեամբ եմ
մաշում,

Որի զօրութեան շնորհիւ՝ վարահ ակնկալութեամբ,

Հաւատում եմ ես աներկմիտ յոյսով,

Որ վերոգրեալ մեղքերի բեռներն ունենալով հանդերձ՝

Ապաստանելով ամենակարողի ձեռքին,

Ոչ միայն պիտի հասնեմ քաւութեան, այլեւ պիտի տեսնեմ իրեն,

Ընդունելու գութն ու ողորմութիւնը եւ ժառանգելու երկինքը նրա,

Թէեւ յո՛յժ մերժելի եմ:

**Գրիգոր Նարեկացի
«Մատյան ողբերգության», Բան ԺԲ. Բ**

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատարմ Իրեն ու փրկություն ունենաք:
Այդ մասին Տոմիսանու 3.16-ում կարդում ենք.
«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տվեց, որ ով
Նրան հավատա չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Անարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան Եվրեն
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արմյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասնարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գաբենիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուրխասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՎԱԽԵՆՈՒՄ ԵՍ

«Մի վախճանար, քանզի ես քեզի հեար եմ մի զարկուրիք, վասն զի ես քու Աստուածդ եմ քեզ պիտի զօրացնեմ և քեզի օգնութիւն պիտի ընեմ, ու իմ արդարութեանս աջովք քեզ պիտի քոնեմ»:

Եսայա 41:10

«Աստուած մեր ապավէնն ու զօրութիւնն է, նեղութիւններու մէջ խիտր օգնական կը գտնուի: Անոր համար պիտի չվախնանք, քէկ երկիր փոխուի, ու լեռները ծովուն մէջտեղը չգուին»:

Սաղմոս 46:1-2

«Տէրք իմ լոյսս ու փրկութիւնս է, ես որմէ՞ պիտի վախնամ: Տէրք իմ կեանքիս ապաւէնն է, ես որմէ՞ պիտի դողամ»:

Սաղմոս 27:1

«Վասն զի Աստուած մեզի երչոյրութեան հոգի չտուաւ, հապա զօրութեան ու սիրոյ և զգաւարութեան»:

Բ Տիմոթէոս 1:7

«Տէրաջը անունը ամուր աշխարակ է, արդարը ամուր կը դիմէ, ու ապահով ապաստանարան կ'ունենայ»:

Առակաց 18:10

«Ու քեզ այս ժողովուրդին պղնձէ ամուր պարիսպի պէս պիտի ընեմ եւ քեզի հեար պիտի պապերագմին, քայց պիտի չկրնան քեզ յաղքել: Վասն զի ես քեզի հեար եմ քեզ փրկելու ու ազատելու համար, կ'ըսէ Տէրք: Եւ քեզ շարերուն չեռքէն պիտի ազատեմ, ու քոնաւորներուն չեռքէն պիտի փրկեմ»:

Երեմիա 15:20-21